

[Pia Dahl]

denne samfundsopgave fungerer tilfredsstillende uanset pengepungens volumen.

Det kommer næppe som nogen overraskelse for nogen i denne sal, at vi i Fremskridtspartiet anser sundhedsvæsenet for at være en oplagt statsopgave. Amterne er et overflødig mellemlid, som blot fordyrer og besværliggør de offentlige opgaver. Nu, hvor vi så ydermere har fået et helt ministerium for sundhed, turde denne ideefterhånden vinde gehør selv hen over midten eller i det mindste hen til midterlinjen, hvis jeg må udtrykke det på den måde.

I Fremskridtspartiet har vi som børn og unge mennesker lært at indrette vores udgifter efter indtægternes størrelse og ikke omvendt, akkurat som man må gøre det i enhver privat husholdning og for den sags skyld enhver erhvervsvirksomhed. Det er altså ene og alene et spørgsmål om at kunne prioritere.

Amterne har nu således besluttet, at også sygehusenes budgetter må holde for i disse trange tider, og det har de vel forhåbentlig gjort ud fra en betragtning om, at patienterne ikke nødvendigvis skal lide nød i den anledning. Ellers havde de forhåbentlig ikke truffet en sådan beslutning.

Vi må bort fra den gængse politikeropfattelse, at bare vi strør om os med penge som en anden julemand, så har vi vores på det tørre, for så bliver vi nok valgt igen. Dermed være ikke sagt, at vi i Fremskridtspartiet sætter spørgsmålstegn ved alle de gode intentioner – det gør vi skam ikke – men de tårepersende historier mener vi godt der kan spares gevaldigt på. Således kunne man bruge lidt mere sund fornuft. Ansvarsbevidste forældre bruger eksempelvis ikke alle pengene til legetøj alene, og de føjer heller ikke skrigende børn i plagerier om godteposer i supermarkedet.

Det, der sker, er ren og skær overbuds- og stemmekøbspolitik eller sagt på en anden måde: ansvarsløs og svag forældrepolitik, og den skader mere, end den gavner.

Når jeg ikke er gået nærmere ind på forespørgslens tekst, ligger forklaringen i, at vi i Fremskridtspartiet ikke deler Fælles Kurs' mening om, at de nedskæringer, der er foretaget, er katastrofale. For os ligger det helt katastrofale nemlig i, at disse nedskæringer på ingen måde er kommet som nogen overraskelse hverken for amter eller for sygehuse. De bur-

de således have taget deres forholdsregler på et langt tidligere tidspunkt.

Det er aldrig nogen skade til at effektivisere og modernisere i en verden i rivende udvikling, og nu er turen altså kommet også til sygehuse. Konsekvensen, hvis vi skal tale om den, er, at de offentlige sygehuse nu udsættes for en hårdt tiltrængt konkurrence fra f.eks. privatpraktiserende speciallæger. De kan tilbyde bedre service til en langt billigere pris – det hersker der vist ingen tvivl om – og ingen i denne sal vil vel benægte, at såvel patienternes som samfundets interesser dermed er tilgodeset på fortræffeligste vis.

Men i Danmark har vi en syge, som til forskel fra engelsk syge hedder dansk syge. Den er frygtelig smitsom; det er den grønne bacille, den danske misundelse, og det er nok også den sygdom, der gør sig gældende i spørgsmålet om, hvorvidt læger og speciallæger i dette land overhovedet skal have lov til at drive praksis. Når vi engang – og jeg siger »når«, jeg siger ikke »hvis« – når vi engang er nået så vidt, at denne grønne bacillepidemi er under kontrol, for at bruge et lægeligt udtryk, så kan vi også nå dertil, at vi så småt begynder at tænke på patienterne. For det er vel dem, det i første omgang drejer sig om.

Speciallægerne har for længst indset, at det er patienterne, det drejer sig om, og de har forsøgt at handle derefter. Men se om ikke disse højt uddannede personer straks angribes af misundessmittede og langt dårligere uddannede personer, som finder på alverdens dårlige undskyldninger for, at det arbejde, disse mennesker dygtigt forsøger at udføre, forhindres til stor skade for patienterne, som netop disse mennesker skulle formodes at leve af at behandle for deres sygdomme. Det er aldeles umuligt for Fremskridtsmennesker at se nogen som helst sund fornuft i den slags kollektive egotrip. At forhindre initiativrige, effektive og dygtige folk i at gøre en indsats som f.eks. at forsøge at nedbringe ventelister og lette patienters lidelser er efter vores mening decideret asocialt.

Jeg vil gerne fremhæve endnu en gang, at Fremskridtspartiet hellere end gerne vil bruge penge på sygehusvæsenet, mange endda, og adskilligt mere, end de nuværende offentlige budgetter rummer, men vi vil uendelig gerne samtidig sikre os, at pengene bliver brugt på